

ע"פ 35459/11/21 - חאלד חסונה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"פ 35459-11-21 חסונה (אסיר) נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: תיק עזר

בפני **לפני: כבוד השופטת עמיתה זהבה בוסתן, אב"ד**
כבוד השופט שמואל בורנשטיין
כבוד השופטת הלית סילש
המערער **חאלד חסונה (אסיר)**
נגד
המשיבה **מדינת ישראל**

פסק דין

בפנינו ערעור על פסק דין של בית משפט השלום ברמלה בת.פ. 54703-08-17 (הכרעת דין מיום 13.9.2021 וגזר דין מיום 2.11.2021) בו הורשע המערער, לאחר שמיעת ראיות, בעבירות שיוחסו לו בשני אישומים.

באישום הראשון הורשע המערער בעבירות של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין תשל"ז - 1977 (להלן החוק); היזק לרכוש במזיד לפי סעיף 452 לחוק ותקיפה סתם של בן זוג לפי סעיף 379 + 382 (ב) לחוק.

באישום השני הורשע המערער בעבירות של איומים לפי סעיף 192 לחוק והיזק לרכוש לפי סעיף 452 לחוק.

הוטלו עליו 12 חודשי מאסר בפועל, הופעל, במצטבר, מאסר על תנאי חב הפעלה של 6 חודשים מת.פ. 21748-11-15 (ובסה"כ 18 חודשי מאסר) וכן 7 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים בתנאים המפורטים בכתב האישום.

כתב האישום וההליך בבית משפט קמא

1. בחלק הכללי בכתב האישום נטען כי במועד הרלוונטי היה המערער נשוי למתלוננת (להלן: **המתלוננת**) במשך 18 שנים והם התגוררו תחת קורת גג אחת (להלן: **הדירה**) ביחד עם שלושת ילדיהם ר' ילדת 2000 (להלן "ר"), מ' יליד 2003 (להלן "מ"), ו- א' יליד 2006 (להלן "א").

2. על פי עובדות האישום הראשון, ביום 1.7.17 בשעה 16:10 הגיע המערער לדירה ושאל איפה מ'. ר' השיבה לו שהוא נמצא אצל סלים, אחיו של המערער (להלן: **סלים**). המערער כעס והחל לקלל את המתלוננת באומרו: "את זונה, את מקלקלת את הילדים" ושבר שולחן שהיה בדירה וחפצי זכוכית שהיו תלויים על קיר הדירה. המערער איים על המתלוננת ואמר לה שיוציא אותה מהבית וייקח לה את הילדים והוסיף, "תגידי למשטרה שיתנו לך אוכל וידאגו לך". בהמשך לאותן הנסיבות, המתלוננת ברחו מחוץ לבית וחיגה למשטרה באמצעות טלפון נייד שהיה ברשותה.

עמוד 1

המערער רץ לכיוונה ותקף אותה בכך שמשך מידה את הטלפון הנייד וזרק אותו על הרצפה. המערער עזב את המקום והמתלוננת עלתה חזרה לדירה והתקשרה מטלפון נייד אחר השייך לר' והזעיקה ניידת למקום.

השוטרים שהגיעו לדירה הבחינו בשולחן שבור, כיסא פלסטיק שבור ושברי זכוכית על הרצפה. בעת שהשוטר בן ציון אלישקוב היה בדירה, התקשר המערער לטלפון הנייד של ר' ואלישקוב ביקש לשוחח עם המערער ואז המערער איים עליו בכך שאמר לו שמי שינסה לקחת לו את הילדים הוא ישחט אותו וגם קילל את המתלוננת.

על פי עובדות האישום השני, בתאריך 30.6.17 בשעה 14:00, ישבו המערער, המתלוננת ושלושת ילדיהם בדירה ואכלו יחד ארוחת צהריים. בין המתלוננת לבין מ' החל ויכוח ואז המערער החל לצעוק על מ' עד אשר מ' נכנס לחדרו כשהוא בוכה. בנוסף, החל המערער לצעוק על המתלוננת, לקח צלחות מהמטבח וזרק אותן על הרצפה והשולחן, וכן שבר את הצלחות וגם בקבוקי זכוכית על קירות הבית והילדים החלו לבכות. המתלוננת נכנסה לאחד החדרים בדירה ועשתה עצמה מתקשרת למשטרה. בעקבות כך המערער יצא מהדירה. בהמשך, בשעה שאינה ידועה למשיבה, התקשר המערער למ' ושאל אותו מה המתלוננת עשתה עם המשטרה. מ' הפעיל את הרמקול בטלפון הנייד והמערער נשמע מקלל את המתלוננת ומאיים עליה באומרו "צאי מהבית לפני שאני אוציא אותך".

ר' התקשרה למערער ואמרה לו שהמתלוננת לא הזמינה משטרה ולכן המערער חזר לדירה וביקש ממ' וא' שירדו לעזור לו עם הציוד שלו והחל לקלל את המתלוננת בפניהם. מ' ו- א' יצאו מהדירה ומ' התקשר למערער ואמר לו שיעזוב את הדירה או שהם יעזבו.

בתגובה, המערער עלה לדירה והלם בחוזקה על דלת הדירה. ר' פתחה לו את הדלת והוא החל לצעוק "איפה הילדים?" ושהוא דורש אותם מיד. משלא מצא את מ' וא' בדירה, הוא יצא לחפש אחריהם בעוד הם מתחבאים בגג הבניין בשל חששם מהמערער.

בהמשך לאותן הנסיבות, התקשר המערער לר' ושאל אותה איפה מ' וא' ומשהשיבה שאיננה יודעת כי הם ברחו, הוא איים עליה באומרו לה "אם לא תגיד לי איפה הם, אני אגיע ואשרוף את כל הבית". ועוד הוסיף שאם יתפוס אותם ירביץ להם ויהרוג אותם. המתלוננת הביאה את מ' ו-א' לביתו של סלים וזאת כדי שהמערער לא ימצא אותם וגם הזעיקה משטרה למקום.

ההליך בבית משפט קמא והכרעת הדין

3. המערער כפר בעובדות כתב האישום. המתלוננת ור', עדות תביעה שהוזמנו כדין לשיבת ההוכחות הראשונה לא התייצבו. גם לשתי הישיבות הבאות שנקבעו לא התייצבו המתלוננת ור' על אף שהוצא כנגדן צו הבאה, כיוון שהמשטרה לא הצליחה לאתר אותן חרף נסיונותיה. המערער שהתייצב לכל המועדים שנקבעו הודיע לביהמ"ש, מיוזמתו, כי העדות לא תגענה כיוון שהן ברומניה, הוא אינו חי עם המתלוננת והם התגרשו.

למועד ההוכחות הרביעי שוב לא הצליחה המשטרה לאתר את העדות ולהביאן לבית המשפט. ב"כ המשיבה הודיעה לביהמ"ש כי בבדיקה מול משרד הפנים לא נמצאה עדות על יציאה מהארץ של מי מהעדות. על כך הגיב המערער **"העדים האלה לא מגיעים, ואני אומר לכם שהם גם לא יגיעו."** בנסיבות אלה עוכבו ההליכים בתיק והם חודשו רק

כעבור מספר חודשים לאחר שהמתלוננת ור' אותרו על ידי המשטרה.

למועד ההוכחות שנקבע לאחר חידוש ההליכים לא התייצבו המתלוננת ור' כיוון ששוב נתקלה במשיבה בקושי לאתרן. המערער מסר במועד הדיון כי **"הכתובת של העדות לא אצלי בבית, ואם אני נאשם איך אני יחזיק עדי תביעה אצלי בבית אני מבקש שלא יבואו אלי (המשטרה - המותב) העדים גרים בבלפור"**.

גם למועד ההוכחות הבא שנקבע לא התייצבו העדות והוצאו צווים להבאתן.

ביום 24.6.20 אותרה המתלוננת והובאה לבית המשפט בהתאם לצו ההבאה שהוצא נגדה. באותו מעמד התחייבה להתייצב לדיון ההוכחות שיקבע וביקשה להפחית מסכום ההפקדה שנקבע לשחרורה מאחר והמערער אינו עובד ואין לה כסף להפקיד. בית המשפט נעתר לבקשתה והפחית את גובה ההפקדה מסך של 2000 ₪ ל- 200 ₪. המתלוננת הפקידה את הסכום ושחררה. למרות זאת המתלוננת ור' לא התייצבו למועד ההוכחות שנקבע. הפעם הוצא כנגדן צו הבאה ללא אפשרות שחרור בערובה. למחרת הוצאת צו ההבאה התייצבו המתלוננת ור', מיוזמתן, בבית המשפט ועדותן נשמעה באותו יום.

4. המתלוננת ור' הוכרזו כעדות עוינות לאור סתירות מהותיות שהתגלו בין עדותן בבית המשפט לבין אמרות החוץ שמסרו. אמרות החוץ שמסרו במשטרה הוגשו לבית המשפט מכח סעיף 10א לפקודת הראיות [נוסח חדש] (להלן **הפקודה**) (ת/ו- 6/ת/4).

5. בהכרעת הדין סקר ביהמ"ש קמא את אמרות החוץ שמסרו העדות אל מול עדותן בבית המשפט ומצא להעדיף את אמרות החוץ בהן הן מסרו את פרטי האירועים כפי שהם מופיעים בכתב האישום על פני עדותן כיוון ש**"אמרות החוץ של המתלוננת ופלונית (ר' - המותב) אמינות בעיני וניתן לבסס עליהן ממצאים שבעובדה. לעומת זאת עדותן בבית המשפט ועדותו של הנאשם, הן בעיני בלתי מהימנות ורצופות שקרים"** (סעיף 27 להכרעת הדין).

6. המתלוננת, הכחישה בעדותה את ההתרחשויות אותן תארה באמרת החוץ שמסרה ביום 1.7.17. לגבי האירוע מיום 30.6.17 (האישום השני) טענה כי אינה זוכרת שאירוע כזה ארע. לגבי האירוע מיום 1.7.17 (האישום הראשון) העידה כי לא היו דברים מעולם ולמעשה היא שברה את החפצים בבית ואת הטלפון הנייד בשל רגשות קנאה שחשה נוכח כוונתו של המערער לשאת אשה אחרת.

7. ביום 2.7.17 וביום 3.7.17 הגיעה המתלוננת לתחנת המשטרה, ביוזמתה, וביקשה לבטל את התלונה שהגישה. בשתי הפעמים, למרות רצונה לבטל את התלונה הבהירה כי התלונה היא תלונת אמת ומה שנאמר על ידה היה אמת (ת/ו- 7/ת/8).

8. גם מר' נגבתה אמרה במשטרה ביום 1.7.17 (ת/4). פרטי האירועים עליהם מסרה תואמים את המפורט בכתב האישום. בעדותה בבית המשפט בהתייחס לשני האישומים טענה כי היא **"לא זוכרת"** ואינה רוצה להעיד נגד אבא שלה. לשאלות מדריכות שנשאלה על ידי ב"כ המערער היא ענתה ב"כן" ו"לא" לפי הענין.

בהודעה נוספת שנגבתה מר', ביום 19.7.19 (ת/5), בעקבות מעצרה לצורך ביצוע צו הבאה שהוצא נגדה, אמרה "אני לא אניע לבית המשפט ואני אעיד על אבא שלי". כשנשאלה אם דבריה באמרה הקודמת מיום 1.7.17 היו אמת השיבה "לא זוכרת".

9. גרסתו של המערער בחקירתו במשטרה ובבית המשפט היתה זהה. לגבי האירוע מיום 30.6.17 מסר בחקירתו במשטרה (ת/21), כי במהלך ארוחת צהרים של המשפחה נתגלע ויכוח בין המתלוננת למ'. המערער הכחיש ששבר צלחות, הכחיש שהתנהל ויכוח בינו לבין המתלוננת והכחיש שאמר לר' שהוא יהרוג את מ' וא' אך יתכן שאמר שירביץ להם מתוך כוונה לחנכם. לגבי האירוע מיום 1.7.17 אישר כי היה בדירה באותו מועד וכעס על מ' שיוצא בכל פעם מהדירה מבלי להודיע לו. הוא הכחיש ששבר חפצים בתוך הדירה והכחיש שאיים כששוחח עם השוטר אלישקוב. על דברים אלה חזר בעדותו בבית המשפט והוסיף כי תלש מפתח ממתלה המפתחות שהיה על הקיר, נתקל בטעות בשולחן שעקב כך התקפל ונפל.

10. לאחר סקירת העדויות ואמרות החוץ קבע ביהמ"ש קמא כי אמרות החוץ של המתלוננת ור' עומדות בשלושת התנאים המצטברים הנדרשים על מנת לקבל אמרת חוץ כקבילה ומצא כי קיימת לכל אחת מהאמרות מספר ראיות חיזוק:

- חיזוק הדדי בין אמרות החוץ של המתלוננת ור'.
- המידיות בהגשת התלונות.
- בריחתו של המערער מהדירה כהתנהגות מפלילה.
- אי התייצבות המערער לחקירה כהתנהגות מפלילה.
- תמונות הדירה והטלפון הנייד.
- ראשית הודיה של המערער.
- טענת ההגנה לפי המשטרה מחקה את "הקלטות" המערער.

11. בהתייחס לעבירות שיוחסו למערער באישום הראשון קבע ביהמ"ש קמא כי דבריו למתלוננת כי יוציא אותה מהבית ויקח לה את הילדים ודבריו לשוטר אלישקוב כי ישחט את מי שינסה לקחת את ילדיו מהווים עבירת איום; שבירת השולחן במכוון ושבירת החפצים מהווים עבירה של היזק בזדון, ומשיכת הטלפון מידיה של המתלוננת מהווה תקיפה.

בהתייחס לאישום השני האמירה של המערער לבתו כי אם לא תגיד לו היכן נמצאים מ' וא' הוא יגיע לדירה וישרוף אותה הם דברי איום, כך גם דבריו למתלוננת שהוא יוציא אותה מהבית, ויסודות העבירה של היזק בזדון מתקיימים מעצם שבירת חפצי זכויות.

טענות המערער

12. בית משפט קמא לא נימק מה הביא אותו להעדיף את אמרות החוץ של המתלוננת ור' על פני העדויות בבית המשפט. חוסר ההנמקה יורד לשורשו של עניין שכן חובת ההנמקה היא חובה סטטוטורית כאמור בסעיף 10א(ג) לפקודה.

ביהמ"ש קמא אומנם הבהיר כי אימרות החוץ של המתלוננת ור' אמינות בעיניו וניתן לבסס עליהן ממצאים שבעובדה אך יש להיזהר ממקרים בהם גורלו של אדם יחרץ על בסיס האמינות והאמון שביהמ"ש ייחס למי מהעדים.

13. המתלוננת ור' אישרו את גירסת המערער לפיה התלונה נרקמה על רקע רצונו של המערער להתחתן עם אחרת. המתלוננת אף העידה כי הנחתה את ר' לשקר במשטרה.

14. בנסיבות תיק זה "החיזוק" הנדרש לפי סעיף 10א(ד) לפקודה צריך להיות עוצמתי, ומתקרב לרמת "סיוע". לעמדת המערער דרישת החיזוק במקרה זה יכולה לקבל מענה רק בדמות ראיה אוביקטיבית שתומכת בגרסה המפלילה או כזו שסותרת את גירסת העלילה. חיזוק כזה לא נמצא בראיות החיזוק אותן מצא בית המשפט.

15. בהתייחס לעבירת התקיפה טוען המערער כי משיכת הטלפון מידי המתלוננת אינו מהווה תקיפה, הוא אינו הולם את כוונת המחוקק ולא נתפס כתקיפה בעיני המתלוננת ור'.

תשובת המשיבה

16. ביהמ"ש קמא נחשף לאימה הגדולה בה היו נתונות המתלוננת ור' ובחר לתת אמון באמרת החוץ שלהן לאור מה שנגלה לעיניו.

17. בהתייחס לעבירת התקיפה, אומנם מדובר בתקיפה ברף נמוך אך היא היתה חלק מהתנהלות אלימה בתוך הבית.

דין והכרעה - הכרעת הדין

18. הרשעת המערער מבוססת על גירסתן של המתלוננת ור' באמרות החוץ שמסרו בהן נתן ביהמ"ש קמא אמון וראה לבסס עליהן ממצאים עובדתיים לאחר שמצא להן מספר חיזוקים.

סעיף 10א לפקודת הראיות קובע כי אמרה שמסר אדם מחוץ לביהמ"ש תהיה קבילה כראיה בהליך פלילי אם התקיימו באמרה שלושה תנאים: מתן האמרה הוכח במשפט; נותן האמרה הוא עד במשפט וניתנה לצדדים ההזדמנות לחקור אותו; העדות שונה מהאמרה בפרט מהותי, או שהעד מכחיש את תוכן האמרה או שהוא טוען כי אינו זוכר את תכנה. שלושת התנאים התקיימו במקרה דנן והמערער אינו חולק על כך. יסודות אלה נמצאו באמרות החוץ של המתלוננת ור' ובדין קבע ביהמ"ש קמא כי אמרות החוץ קבילות.

19. ביהמ"ש קמא גם הסביר מדוע הוא מעדיף את אמרות החוץ על פני עדותן של המתלוננת ור' בבית המשפט. טענת המערער שאין הסבר בהכרעת הדין לסיבה בגללה העדיף ביהמ"ש קמא את אמרות החוץ של המתלוננת ור' על פני עדויותיהן בבית המשפט אין בה ממש. בסעיף 27 להכרעת הדין (אליו הפנה ב"כ המערער בהודעת הערעור) מפרט ביהמ"ש קמא את השלבים אליהם יתייחס בהכרעת הדין כשלבסוף "**אסביר מדוע יש להעדיף את אמרות החוץ של המתלוננת ושל פלונית במשטרה על פני עדויותיהן בבית המשפט וכן על פני גרסתו של הנאשם**" אך מיד הוא ממשיך ומבהיר כי אין צורך להמתין עם ההסבר "לסוף" כי "**למעשה, אמרות החוץ של המתלוננת ופלונית הן אמינות בעיני וניתן לבסס עליהן ממצאים שבעובדה, לעומת זאת, עדותן בבית המשפט ועדותו של הנאשם, הן בעיני בלתי מהימנות ורצופות בשקרים.**"

20. ב"כ המערער ער להלכה לפיה ערכאת הערעור אינה מתערבת בממצאי מהימנות אותם קבעה הערכאה המבררת והוא מבין את הקושי מולו הוא ניצב שעה שבית המשפט קמא נתן אמון בעדויות המתלוננת ור'. דבריו "אני לא אוהב הכרעות דין המבוססות על מהימנות" (פרוטוקול הדיון מיום 20.3.2022, עמ' 1 ש' 10) הם חסרי משמעות בנסיבות הענין.

אנו נוסיף כי נקל להבין את האמון שייחס ביהמ"ש קמא לאמרות החוץ של המתלוננת ור' ולחוסר האמון שייחס לגרסת המערער לא רק על שום שהתרשם מהם על דוכן העדים ועל שום ראיות החיזוק שנמצאו למכביר, ואליהן נתייחס להלן, אלא גם בשל התנהלות המתלוננת, ר', והמערער בהליך. לא בכדי ראה ביהמ"ש לפרט ארוכות את ההתחמקות השיטתית של המתלוננת ור' מהתייצבות בבית המשפט ואת המידע השיקרי שמסר המערער לבית המשפט אודות מקומות בו הן נמצאות.

טענת ב"כ המערער כי אין ללמוד מ"שקר" שמסר המערער במקום אחד כמעיד על "שקר" במקום אחר איננה מקובלת עלינו בכלל ובפרט כאשר בענייננו "השקרים" שמסר המערער לבית המשפט אודות המקום בו נמצאות המתלוננת ור' הם "באותו ענין" ובאותם הליכים משפטיים.

21. אנו דוחים את הטענה כי בנסיבות מקרה זה ראיות החיזוק היו צריכות להיות ברמה המשתווה לרמת "סיוע". החוק אינו קובע מדרג לראיות חיזוק הנדרשות בהתאם לנסיבות שונות, מה גם שלא ראינו כי נסיבות מקרה זה הן כאלה המצדיקות להגדירן כיוצאות דופן. גם אם נניח שהאירועים התרחשו על רקע רצונו של המערער לשאת אשה נוספת אין בכך כדי להצביע כי האירועים לא התרחשו והמתלוננת ור' העלילו עליו.

22. ביהמ"ש קמא לא הסתפק בראיית חיזוק אחת שדי היה בה כדי להרשיע את המערער על יסוד אמרות החוץ של המתלוננת ור', ומנה חמש ראיות חיזוק שנמצאו במקרה זה. הצטברות כולן בוודאי מעלה את "משקל" החיזוק גם

אם הדבר אינו נדרש לצורך הרשעת המערער.

23. ב"כ המערער חולק על היותן של חלק מראיות החיזוק שמצא ביהמ"ש קמא ראיות חיזוק. נפתח ונציין כי על שתיים מראיות החיזוק שמצא ביהמ"ש קמא המערער אינו חולק: - **"התמונות של הדירה והטלפון השבור"** מדובר בתמונות שצולמו על ידי השוטר אלישקוב שהגיע לדירה ביום 1.7.17 (ת/2), דו"ח הפעולה שלו (ת/1), ותמונות הטלפון הנייד השבור (ת/11).

"טענת ההגנה שהמשטרה מחקה את ההקלטות שהיו למערער". המערער טען במהלך עדותו ביום 15.12.20, כי ברשותו הקלטות משיחות שהתקיימו בינו לבין המתלוננת שיש בהן כדי להפריך את הדברים שמסרה המתלוננת בהודעת החוץ שמסרה. על מנת לאפשר למערער להציג את ההקלטות הופסק הדיון ונדחה למועד אחר להמשך. מספר ימים לאחר מכן הודיע המערער לבית המשפט כי לאחר הדיון זומן למשטרה לחקירה שבסופה שוחרר אך נלקח ממנו הטלפון הנייד שהיה ברשותו ובו היו שמורות ההקלטות של השיחות הנטענות. כשהוחזר הטלפון התברר לו שהמשטרה "פירמטה" את מכשיר הטלפון והשיחות האמורות נמחקו ממנו. בתגובת המשטרה לטענות אלה נאמר כי הטלפון לא "פורמט" אלא כל המידע והקבצים שהיו במכשיר הורדו לדיסק והמערער מוזמן להגיע לתחנת המשטרה ולקבל עותק מהדיסק. המערער לא הגיש הודעה נוספת בענין זה ובדיון שלאחר מכן זנח את הטענה.

24. די היה בשתי ראיות חיזוק אלה כדי להוות חיזוק לאמרות החוץ של המתלוננת ור'. חרף האמור נתייחס להלן לטענות המערער לגבי ראיות החיזוק:

חיזוק הדדי של אמרות החוץ. לטענת ב"כ המערער המתלוננת ור' ציינו כי ר' הודרכה על ידי המתלוננת לשקר במשטרה. בהינתן שהיה להן מניע להעליל על המערער יש לראות בשתי אמרות החוץ כאמרה ממקור אחד. על אף שאמרות חוץ יכולות להוות חיזוק אחת לשניה טוען ב"כ המערער, כי לאור "מכלול הנסיבות" יש לקבוע כי הן ממקור אחד. אנו מניחים כי בביטוי "מכלול הנסיבות" מכוון ב"כ המערער לעדותן של המתלוננת ור' ששונה באופן מהותי מהודעותיהן במשטרה, לעובדה כי העידו שהמתלוננת הדריכה את ר' מה לומר במשטרה וששתיהן לא היו מרוצות מכוונותיו של המערער לשאת אשה נוספת. אלא שביהמ"ש קמא לא נתן אמון ב"מכלול הנסיבות", דהיינו בגרסת המתלוננת ור' בבית המשפט ועל כן אין כל מניעה שכל אחת מהאמרות תהווה חיזוק לאחרת.

מידיות בהגשת התלונה. לטענת ב"כ המערער אין בקביעת ביהמ"ש קמא כי התלונות הוגשו במידיות משום חיזוק כלשהו, כיוון שלרוב כשמוגשת תלונה, נטען על ידי המתלונן שמדובר באירוע שארע קרוב להגשתו. אין ממש בטענה. אין לנו אלא להפנות לסעיפים 66 - 69 בהכרעת הדין ולדוחות הפעולה שנערכו על ידי השוטרים שהגיעו לבית המתלוננת לאור קריאתה. יש בדוחות אלה כדי להצביע על המידיות בפנייתה של המתלוננת למשטרה.

בריחתו של המערער מהדירה והתייצבותו לחקירה. לטענת ב"כ המערער, המערער ברח מהדירה לאור הסכסוך הקיים ומחשש הפללה. גם טענה זו יש לדחות. ב"כ המערער ער לעובדה שהתנהגות כזו "יכולה להתכתב כהתנהגות מפלילה" והיא אכן כזו.

ראשית הודיה. לטענת ב"כ המערער אמרות החוץ שלו נאמרו בסערת רגשות ולשיטת המערער אין בהן כלום. הטענה תמוהה. אם כטענת המערער הוא היה נסער מ"עלילת השווא" שטופלות עליו המתלוננת ור' מדוע לא הכחיש באופן גורף את כל טענות השווא אלא אישר שאמר למתלוננת שיוציא אותה מהבית ויקח לה את הילדים, מדוע הודה שאמר לר' שיכה את מ' ואת א' (אם כי הכחיש אמר לה שיהרוג אותם) ואף הודה כי שוחח עם השוטר שהגיע לדירה ביום 1.7.17, באמצעות הטלפון של ר'.

25. לטענת המערער העובדות המפורטות בסעיף 3 לאישום הראשון אינן מלמדות על תקיפה.

וכך נאמר בסעיף 3: "..... תוך שהנאשם רץ לכיוונה ותקף את המתלוננת שלא כדין וללא הסכמתה בכך שמשך מידה את הפלאפון וזרק אותו על הרצפה במקום"

בסעיף 378 לחוק מגדיר תקיפה כ:

"המכה אדם, נוגע בו, דוחפו או מפעיל על גופו כוח בדרך אחרת, במישרין או בעקיפין, בלא הסכמתו או בהסכמתו שהושגה בתרמית - הרי זו תקיפה;"

אין ספק כי האירוע המתואר בסעיף 3 לכתב האישום עונה להגדרת תקיפה, גם אם אין המדובר בתקיפה ברף גבוה.

26. לאור כל המופרט, אנו דוחים את הערעור על הכרעת הדין.

גזר דינו של בית המשפט קמא

27. בית המשפט קמא קבע כי יש לראות בשני האישומים אירוע אחד לענין קביעת מתחם העונש שנקבע על ידו 9 עד 22 חודשי מאסר בפועל.

28. בקביעת המתחם בתוך העונש התחשב ביהמ"ש קמא לחומרה בעברו הפלילי של המערער הכולל תשע הרשעות קודמות (שמונה מתוכן בעבירות אלימות) בגין חלקן ריצה עונשי מאסר לתקופות משמעותיות.

הרשעתו האחרונה היא משנת 2017 בגין תקיפת קטין חסר ישע על ידי אחראי. מהרשעה זו תלוי ועומד נגדו מאסר על תנאי חב הפעלה בתיק זה. ביהמ"ש קמא קבע כי קיימות במקרה זה נסיבות לחומרה המחייבות להפעיל את המאסר המותנה במצטבר ולא בחופף: עברו הפלילי של המערער, קיומו של מאסר על תנאי שניתן בנושא דומה של אלימות במשפחה פרק זמן קצר לפני האירועים מושא כתב האישום; התמשכות ההליכים בתיק כאשר המערער מטעה את בית המשפט שהמתלוננת ור' נמצאות בחו"ל. עוד ציין ביהמ"ש קמא כי גם בשלב הטיעונים לעונש לא נטל המערער אחריות על מעשיו והמשיך להכחיש את המיוחס לו.

לקולה התחשב ביהמ"ש קמא בהשלכות המאסר בפועל על בני משפחתו, ובעתירתה של המתלוננת להקלה בעונש לנוכח המשך קשר הנישואין ביניהם.

טענות המערער

29. גזר הדין מפליג בחומרתו, מתעלם מנסיבות האירוע ומנסיבותיו האישיות של המערער ונוצר הרושם כי בגזירת העונש קיימת "התחשבות" עם המערער על דרך ניהול התיק, התמשכות ההליכים והתנהלות המתלוננת ור'. העבירות בשני האישומים הם ברך נמוך, גם אם נניח שהתמשכות ההליכים מאז 2017 רובצת לפתחו של המערער התוצאה היא שמאז 2017 הוא לא פעל באופן אלים בתא המשפחתי.

טענות המשיבה

30. המשיבה ערה לכך שהתקיפה כשלעצמה היא ברף נמוך אך היא מפנה לנסיבות התקיפה בה המערער משך מידה של המתלוננת את הטלפון כדי למנוע ממנה להתקשר למשטרה על מנת להזעיק אותה בגלל שהמערער מאיים עליה ותוקף אותה. עוד הפנה ב"כ המשיבה לגילויי הפחד שהתגלו בתיק כאשר הילדים ברחו והתחבאו מזעמו של המערער על הגג, כשהמערער אינו חושש לאיים על הילד שעה שהשוטר מדבר אתו, ולעובדה שהמתלוננת נוטלת על עצמה אחריות לשבירת השולחן חרף העובדה שהמערער מודה בכך. יתרה מכך, המערער היה מודע שהמתלוננת עומדת להעצר בגלל שאינה מתייצבת לדיונים, אף על פי כן, לא הפקיד את סכום הערבות הנדרש לשחרורה. כל ההתנהגות המתוארת איננה חד פעמית.

דין והכרעה - גזר הדין

31. ב"כ המשיבה בהגנותו טען כי מעשה התקיפה המיוחס למערער, מבלי להקל בו ראש, הוא ברף נמוך. לעמדה זו אנו שותפים. יחד עם זאת נסיבות התקיפה, משיכת הטלפון מידי המתלוננת על מנת למנוע ממנה להתקשר למשטרה הן חמורות וכך גם דברי האיומים החמורים שהשמיע המערער שאינם חד פעמיים, וברף חומרה גבוהה.

32. לצורך קביעת המתחם בחן ביהמ"ש קמא מספר פסקי דין שכולם חמורים מעובדות המקרה שבפנינו והם מתייחסים לעבירות אלימות פיסית קשה ביותר בתוך המשפחה. ברע"פ 226/17 הורשע המערער לאחר שמיעת ראיות בארבעה אישומים (מתוך שמונה שיוחסו לו). המערער סטר למתלוננת ומשך בשערה; שפך עליה כוס יין וסטר לה; הכה בראשה עם כסא וגרם לה חתך שהצריך סגירתו עם סיכה; חבט בה באגרופו וגרם לה לסימן בעין איים עלי ודקר אותה באמצעות מספרים. בית המשפט קבע את מתחם העונש באותן מקרה בין 9-24 חודשי מאסר ועל הנאשם הוטלו 12 חודשי מאסר.

ברע"פ 3463/15 הורשע הנאשם בשלושה אישומים בביצוען של עבירות של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש; תקיפת בת זוג; היזק לרכוש במזיד לאחר שנקבע כי במקרים שונים הוא תקף את בת זוגו בכך שסטר לה וגרם לה שטף דם בסמוך לעינה ופצע מדמם בשפתה. בארוע נוסף הפשיל את מכנסיה והיכה בישבנה עם חגורה. מתחם העונש נקבע 8-18 חודשי מאסר בפועל והוטלו של הנאשם 10 חודשי מאסר בפועל.

לאור האמור אין לגזור מהם את מתחם העונש הראוי למערער. יחד עם זאת איננו סבורים כי יש להתערב בעונש שהוטל

על המערער לאור מנעד הענישה הנרחב בעבירות איומים העומדות לבדן. המנעד יכול לנוע במקרים הקלים ממאסר שירוצה בעבודות שרות ועד מאסר בפועל ואף לתקופה דו ספרתית ראה רע"פ 1293/08 קורניק נ' מ"י (מיום 25.6.2008); רע"פ 4935/17 סימונדייב נ' מ"י (מיום 24.8.2017); רע"פ 8253/18 ינאי נ' מ"י (מיום 25.11.2018).

בענייננו ראוי להעמיד את מתחם העונש הראוי החל ממספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שרות ועד למאסר בפועל של 18 חודשים כאשר את מקומו של המערער בתוך המתחם יש להעמיד מעל מחצית המתחם.

האימה שמטיל המערער על בני ביתו עולה לא רק מעובדות כתב האישום המלמד כי אין עליו כל מורא אף לא מאנשי רשות והוא אינו מהסס לאיים בפניהם אלא גם מהתנהלותו המאוחרת בשקרים שטען בפני ביהמ"ש קמא אודות מקום הימצאן של בני משפחתו כמו גם התנהלות המתלוננת ור' במהלך המשפט. מדובר באלימות מילולית מהרף הגבוה ביותר המצדיקה ענישה מחמירה.

33. אשר למאסר המותנה שהיה תיו ועומד כנגד המערער והוא חב הפעלה, אנו תמימי דעים עם בית המשפט קמא שיש להפעילו במצטבר מהנימוקים שפורטו בגזר הדין.

34. לאור האמור אנו דוחים את הערעור על שני חלקיו.

ניתן היום, כ"ח אייר תשפ"ב, 29 מאי 2022, בהעדר הצדדים.

הלית סילש, שופטת

שמואל בורנשטיין, שופט

זהבה בוסתן, שופטת עמיתה